

Lone Møller (S):

Det er altid en kedelig sag, når indgåede aftaler ikke holdes. Som det fremgår af dette forslag, er det fremsat i det lønlige håb at få arbejdsministeren til at stå ved aftaler, han har indgået under finanslovforhandlingerne.

Vi finder i Socialdemokratiet, at det er nødvendigt – også oven på den debat, vi har haft nu i op til flere timer – at få konstateret, om regeringen har til hensigt at fremsætte et forslag, der lever op til det løfte, som er beskrevet i den såkaldte penneprøve, som vi har drøftet før i dag, penneprøven af 7. december, hvis afgørende sætning er trykt op i det forslag til folketingsbeslutning, vi behandler nu.

Den afgørende sætning i den tekst var der enighed om, og den omhandler det eller de forslag, som arbejdsministeren skulle fremsætte i Folketinget. Den har følgende ordlyd: »Sigtet er at øge den genoptræningsmæssige effekt, så de lediges fortsatte tilknytning til arbejdsmarkedet sikres.«

Vi mener ikke, at der er nogen tvivl, og at det ikke er til at tage fejl af teksten. Det kommende udvalgsarbejde vil vise, om de partier, som var medlem af den forrige regering, vil stå ved det løfte, som arbejdsministeren åbenbart ikke har til hensigt. Det har vi fået nogle meldinger om her i dag, men vi vil selvfølgelig være meget opmærksom på det under det videre udvalgsarbejde.

Det må også være klart, at det vil få konsekvenser for det videre samarbejde her i Folketinget, hvis arbejdsministeren fastholder at ville afstå fra at indfri det løfte, han har afgivet. Vi er vant til, at en aftale er en aftale, og at den overholdes af de parter, der har indgået den. Det ønsker vi selvfølgelig skal fortsætte. Hvis aftaleparterne gør noget andet, får det naturligvis konsekvenser for det videre samarbejde på alle områder.

Jeg vil også understrege over for Det Radikale Venstre, at hvis de ikke vil være med til at fastholde de indgåede aftaler, er det Fremskridtspartiet, man skal ud og fri til, for der er ikke mulighed for Socialdemokratiets stemmer, hvis vi ikke får en sikring af, at de ledige fortsat tilknyttes arbejdsmarkedet.

Pia Christmas-Møller (KF):

På baggrund af den redegørelsesdebat, vi netop har haft i dag, kan det vel ikke overraske,

at jeg på den konservative folketingsgruppes vegne vil anbefale, at det foreliggende beslutningsforslag ikke færdigbehandles nu, men kommer til at indgå i sommerens drøftelser.

Der skal udformes en overgangsordning i forbindelse med en revision af arbejdstilbudsloven – så langt er vi helt enige med forslagsstillerne – men vi synes altså ikke, der er behov for en hovsaløsning lige nu før sommerferien. Det er unødvendigt, al den stund der ikke er nogen, der falder for 26-ugers-kravet før efter 1. januar 1989. Lad os nu bruge sommeren til en grundig diskussion af et velforberedt lovgivningsarbejde tidligt i oktober måned.

Vi mener, at en overgangsordning skal have et perspektiv for den ledige, og det behøver ikke udelukkende at være ensbetydende med endnu et jobtilbud. Det centrale må være at øge de lediges muligheder på arbejdsmarkedet, og det kan sikres gennem bedre uddannelsesmuligheder, som vi har været inde på det tidligere i dag. Vi må huske på, at der her først og fremmest er tale om ledige, der allerede har fået mindst ét jobtilbud, uden at beskæftigelseseffekten er blevet øget. Derfor er et tilbud om et uddannelsesforløb langt mere perspektivrigt for de fleste. De hidtidige erfaringer fra LA-MU-kurserne dokumenterer det.

Lad os tage en fordomsfri drøftelse i sommermånederne, og lad os så lave et sobert stykke lovgivningsarbejde til oktober.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Når SF er medforlagsstiller til dette forslag, er det, fordi vi synes, det er rimeligt, som arbejdsministeren så ofte gør rede for, at vigtige sager på arbejdsmarkedsområdet skal til en forhandling ovre i Landsarbejdsnævnet. Jeg kan nemlig forstå – hvilket jeg har kunnet konstatere et par gange – at ministeren kun mener, det er nødvendigt, når han tror, han kan få sine ting igennem, sådan som de foreligger. Han mener ikke, det er nødvendigt, når han er nervøs for, at han ikke kan få sine ting igennem, sådan som han vil have dem.

Jeg synes, det er helt urimeligt, at man ikke kan sige ja til, at et forslag af denne art skal forhandles i Landsarbejdsnævnet. Personlig har jeg – og hermed mener jeg ikke SF som sådan – tit måttet kritisere Landsarbejdsnævnet for, hvad de har lavet, og en gang imellem har jeg brugt hårde ord over for dem. Så det er ikke,